

Quyền sở hữu

Nguyễn Đạt Thịnh

Vợ chồng ông Bạc Hy Lai và bà Cốc Khai Lai.

Nói về vợ mình, người Mỹ gọi người bạn đời là my wife, người Pháp dùng chữ ma femme, người Việt nói vợ tôi, và người Tàu nói tiện nội, trong 4 cách nói này, thì tiếng Mỹ và tiếng Pháp nặng tính chủ quyền đối với vợ hơn là tiếng Việt và tiếng Tàu, vì dịch nguyên văn thì người Âu, người Mỹ nói vợ tôi là vợ của tôi, hai chữ "my" và "ma" xác nhận quyền sở hữu.

Tiếng Việt, tiếng Tàu không chuyên chở cái nghĩa vợ là sở hữu của mình, nhưng lại coi cái xe, căn nhà là vật sở hữu; người Việt không nói xe hơi tôi, hay căn nhà tôi, mà nói rõ rệt hơn là cái xe của tôi, căn nhà của tôi, lúc nào không còn cần nữa, tôi sẽ bán đi.

Những điều tách bạch này chỉ là phiếm luận trên một đặc tính của ngôn ngữ, chứ thật ra trong cách xử sự ngoài đời, thì nhận xét đó sai bét, vì người Tàu và người Việt mới có tập tục coi vợ là sở hữu của mình, ai đụng đến là lớn chuyện.

Một nhân vật điển hình cho thái độ sở hữu chủ là ông Bạc Hy Lai - nguyên Ủy viên Bộ Chính trị Đảng cộng sản Trung Quốc, cựu Bí thư Thành ủy Trùng Khánh.

Đang ngồi trên tột đỉnh quyền lực, ông ngã xuống tận cùng chân thang xã hội, bị tổng giam và vừa ra tòa về hai tội tham nhũng và lạm quyền. Trong phiên tòa kéo dài 5 ngày, ông Bạc Hy Lai ngộ nhận là hoạn nạn đến với ông vì ông có bà vợ đẹp -bà Cốc Khai Lai- người đàn bà mà trong 30 năm dài ông yên chí là sở hữu của ông.

Giám đốc công an Trùng Khánh Vương Lập Quân yêu bà Khai Lai, và vì sợ phản ứng của ông có thể rất nguy hiểm nếu việc tăng tị với bà Khai Lai đổ bể, hôm mùng 2 tháng Hai 2012, Lập Quân đến tòa lãnh sự Hoa Kỳ tại tỉnh Chengdu xin tị nạn.

Ông Hy Lai nói trước tòa, "Vợ tôi và ông Vương có mối quan hệ cực kỳ đặc biệt. Tôi rất đau lòng về điều đó", ông dài dòng kể lể, "chính ông Vương đã viết thư thú nhận với Cốc Khai Lai là ông ta thầm yêu Khai Lai, và buồn khổ đến héo mòn vì tình cảm đó. Làm việc với tôi, ông ta quá hiểu con người tôi. Ông ta phá nát hạnh phúc gia đình tôi, chà đạp những tình cảm căn bản của

tôi; ông ta biết tôi sẽ không để ông ta yên. Đây là lý do thật khiến ông ta bỏ trốn. Ông ta đặt ra nhiều chuyện với hy vọng được người Mỹ cho tị nạn."

Ông Hy Lai nhận xét đúng về "mối quan hệ cực kỳ đặc biệt" giữa vợ ông và ông Vương, một viên chức làm việc dưới quyền ông; nhưng ông chưa chính xác trong việc mô tả thái độ của ông đối với ông Vương, vì ông không dùng đúng chữ "ghen", chữ duy nhất, và cũng đúng nhất để nói lên tâm trạng của ông.

Mặc dù tòa Trung Cộng không cho phóng viên ngoại quốc dự kiến hay dự thính trong suốt thời gian xét xử, nhưng mỗi ngày thư ký tòa đều post lên blog từng lời khai, từng diễn biến của phiên xử, nên những bài tường thuật của truyền thông vẫn đầy đủ chi tiết, sôi nổi và lâm ly như một vụ án tình.

Trước tòa, ông Hy Lai luẩn quẩn buồn khổ nói về thái độ phản bội của vợ ông, "tất cả mọi cáo buộc chống lại tôi đều do một nhân chứng cực kỳ mật thiết liên quan tới cuộc sống của tôi – đó chính là người bạn đời, người vợ tôi hết lòng yêu thương - là Cốc Khai Lai."

Ông cũng trách tòa đã làm một việc không nên làm là lợi dụng người vợ đưa ra chứng cứ chống lại chồng mình. Công tố viên bác bỏ điều trách cứ này và cho là bà Khai Lai không có động cơ nào để dàn dựng chuyện không có cáo buộc ông; bà chỉ nói những điều có thật.

Cái động cơ phụ tình và ngoại tình của bà Khai Lai, tòa không biết hoặc không muốn biết.

Hôm Thứ Hai 8/26, ông Hy Lai nói câu chốt kết thúc vụ án; giọng ông thiếu não, "Tôi không phải là một người toàn hảo; hai tính xấu của tôi là nóng nảy và chủ quan. Những tính xấu này khiến tôi làm nhiều việc sai lầm, nhưng quả là tôi không tìm cách che dấu việc giết ông Heywood."

Vợ chồng Bạc Hy Lai và Heywood

Neil Heywood là một thương gia người Anh, có nhiều liên hệ chồng chéo với vợ chồng ông Hy Lai. Một trong những liên hệ này là Heywood đại diện vợ chồng Hy Lai đầu tư cho dự án căn biệt thự xây trên đồi tại thành phố nghỉ mát Canne của Pháp. Trị giá 2 triệu bảng Anh, căn biệt thự này là một nhà nghỉ mát, và cũng là vật biểu xén một doanh nhân Trung Hoa lo lót cho ông Hy Lai.

Hy Lai không thể tự thu tiền cho dự án nhà, mà cũng không thể gửi số lợi tức này vào một trương mục mang tên ông ta, vì sợ mào lưới tình báo nội bộ của chính phủ Trung Cộng. Cốc

Khai Lai nhờ Heywood đứng ra cho mượn nhà, bỏ tiền vào một trương mục ma để trang trải học phí, chi phí cho cậu con trai lúc đó đang du học tại Anh Quốc.

Đến tháng 11/ 2011, số tiền Heywood thu vào đã lên đến 800,000 bảng Anh mà trong trương mục lại chỉ ghi rất ít; Khai Lai quyết định cho anh ta nghỉ việc; Heywood dọa sẽ đem nội vụ tố cáo với chính phủ Trung Cộng.

Khai Lai hẹn gặp Heywood tại một khách sạn trong thành phố Trùng Khánh chiều 14 tháng 11/2011 nói là để giàn xếp việc căn nhà; tại đây bà chuốc rượu độc giết anh.

Vương Lập Quân khi còn tại chức

Vương Lập Quân chứng kiến thủ đoạn giết người của mỹ nhân Khai Lai; bối rối trước tình huống phức tạp, anh tìm gặp Hy Lai và nói cho ông boss của mình biết vợ ông ta gây ra án mạng.

Đang sẵn giận Vương về tội cảm lên đầu ông cái sừng nhưc nhồi, Hy Lai cho là anh cũng có trách nhiệm trong việc Khai Lai giết Heywood, ông xáng cho anh một bại tai. Vương chạy ra xe, lái thẳng đến tòa lãnh sự Mỹ xin tị nạn, và cho họ biết vụ án mạng giết Heywood.

Xin gạt góc cạnh chông chéo của vụ tham nhũng đưa đến án mạng mà trong đó cả 4 người - nạn nhân và 3 người khác, thủ phạm và tòng phạm - người nào cũng đã bị trừng trị đích đáng về cái tội họ làm, để trở lại đề tài của bài bình luận là QUYỀN SỞ HỮU.

Nếu ông Hy Lai sống như người Mỹ -hết lòng yêu thương vợ, nhưng biết sợ đàn bà như sợ một lưỡi dao bén- thì ông đã giản dị đưa người vợ ngoại tình ra tòa xin ly dị; chấp nhận niềm bất hạnh của ông -chỉ giới hạn vào cái buồn cũ kỹ, tối tối bầu bạn với chiếc gối ôm.

Nhưng là người Á Châu, người "chủ" gia đình ông không chịu để Vương Lập Quân chiếm đoạt người vợ "sở hữu" của ông. Ông đánh Vương một cái bạt tai, để cuối cùng, cũng vẫn không giữ được người đẹp như một vưu vật, tư sản của riêng ông nữa.

Giờ này ông vẫn mất vợ, mất hạnh phúc gia đình, dù hai chữ "gia đình" có bị thu hẹp lại chỉ còn ông với cậu con trai Bạc Qua Qua. Nếu ý thức được là ông chỉ có thể "ôn" (own) được những vật vô tri, như cái xe, cái nhà, ông đã không phải trả cái giá ngời cho đến rục xương trong một phòng giam tối om, hôi hám để đền tội muốn làm chủ sở hữu một con người.

Nguyễn Đạt Thịnh